

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004318967408/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

vet, og derpaa vil jeg lade udgaae en Indbydelse til alle Grundeierne hele Torvet omkring, hvori de opfordres til ordentlig at tage fat paa Pladsens Forskjønnelse, om hvilken der er skrevet saa Meget i vore bedste Blade, men som saa længe har været forsømt. Siger En eller Anden af dem Nei, saa paatager jeg mig hans Part imod visse Fordele. Vi lade da først gjøre et bredt Fortog af store, flade Stene: derpaa skal et ti Gange saa bredt Stykke brolægges med Asphalt, for at Vognene ikke skal støje altfor afskyeligt; og i Midten skal der endelig være en stor Græsplaine. Christian den Femtes grimme Støtte tage vi bort og bilde Regeringen ind, at den har sin allerbedste Plads ude ved Kalkbrænderiet, hvor den kan see over til Sverig. Istedetfor den vil vi saa sætte ikke een, men et større Antal, f.Ex. tolv, Støtter over udmærkede Mænd; men om det skal være blot Konger, eller ogsaa Andre, derom er jeg endnu ikke rigtig enig med mig selv.»

»Jeg anbefaler det Sidste, blandt Andet, fordi det bliver noget besværligt at faa fat paa tolv udmærkede Konger, besynderlig om det skal være danske.»

»Ja vist skal det være danske; – men vi kan jo gaae et Stykke tilbage i Tiden.»

»Det hjælper ikke, om Du saa gik tilbage til Gorm den Gamle.»

»Ja, men jeg vil ogsaa gaae endnu længer tilbage og begynde med Helge og Hroar og Hrolf Krake; derpaa tage vi Gorm den Gamle, Svend Tveskjæg og Knud den Store; dernæst Valdemar den Store, Valdemar Seir og Valdemar Atterdag; og endelig Margrethe, Christian den Fjerde og saa Nr. 12; – men hvem skal være Nr. 12? Om bare Regeringen vilde gaae ind paa, at man tog Christian den Anden; men det gjør den aldrig. Jeg er ret saa ærgerlig over den forbandede Nr. 12! – Desuden er jeg ogsaa bange for, at jeg ikke faaer Penge nok til de elleve, uden at jeg rent blotter mig. Man har ikke Andet end Ulykker, saasnart man vil udrette Noget til Bedste for det Offenlige.»

Jeg vilde trøste Christian; men han rystede nedslagen paa Hovedet og bad mig om heller at forlade ham, da han nu ikke havde Tid mere. Vi skiltes derfor ad, idet han vendte tilbage til sine Beregninger, medens jeg gik hjem, forundret og beklemmt over, at Christian var, som han var, – paa en vis Maade aldeles som da han blev confirmeret, men rigtignok mindre freidig og med et for hans Alder usædvanlig melankolsk og nedtryngt Ydre. Alligevel blev jeg, naar jeg skal være ganske ærlig, dog næsten oplivet ved Tanken om, at der maaskee dog